

SILVIA AVALLONE

**MARINA
BELLEZZA**

Vertaald door Manon Smits

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Dit boek is ontsproten aan de fantasie van de schrijfster. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn louter fictief of in fictieve zin gebruikt.

Voor Sara, mijn moeder

DEEL EEN

Het Wilde Westen

1

Een vaag schijnsel flakkerde ergens midden in de bossen, op een kilometer of tien van de provinciale weg SP100, die ligt ingeklemd tussen twee gigantische zwarte bergen. Het was het enige teken dat er nog wel een vorm van leven bestond in deze vallei aan de woeste, vergeten grens van de provincie.

Door de voorruit zagen ze het opdoemen, als knipperend lokaas in de diepte. Toen, bij de volgende bocht, verloren ze het uit het oog.

Ze minderden vaart voor een kruising omringd door het niets, bij wat er over was van een restaurant. Twee getraliede ramen en een bord waarop een vervaagd VAST MENU en andere inmiddels onleesbare woorden stonden. Een van hen herinnerde zich dat hij daar zijn eerste communie had gevierd. Twintig jaar later restten voornamelijk nog het dak en de tralies. Twintig jaar later was alles voorbij.

Ze reden door, nu weer sneller. Er waren geen straatlantaarns langs deze weg, er was geen stalen net om hen te beschermen tegen de dreigend uitstekende rotspunten. De koplampen beschenen stukken steile rots begroeid met doornstruiken, af en toe een vervallen boerderij. Zelfs de bewegwijzering ging verloren daarboven, in de lege avond.

Ze waren de enigen die onderweg waren op de SP100, tussen

het dal en de verlatenheid. In een oude Volvo stationcar slingerden ze omhoog langs de afgronden, over die haarspeldbochten die ze hun leven al als hun broekzak kenden. Naarmate ze hoger kwamen werden de breedbladige bomen steeds spookachtiger. De wanden van de vallei daalden loodrecht af naar het riviertje, en door de geopende raampjes klonk alleen het monotoon schurende water.

Daar verscheen het schijnsel weer, zwak, half verscholen achter een bergrug. Ze keken er opnieuw naar, maar zeiden niets.

Ze kwamen in Andorno aan. De oranje verkeerslichten knipperden met regelmatige tussenpozen, en de Volvo scheurde met negentig per uur door zonder acht te slaan op stopborden of voorrangregels.

Na de begraafplaats, na wat er over was van het trapveldje waar ze waren opgegroeid, zagen ze daar het vervallen silhouet van Bar Sirena, die hen opwachtte met gedooft neonbak. Ze parkeerden, stapten uit. Eentje was lang, eentje klein en eentje had twee ogen nog zwarter dan olie. Ze liepen naar de deur; binnen klonk geen enkel geluid. Evengoed probeerden ze de deur te openen.

‘Ze zijn gesloten.’

Sebastiano, de lange, bleef als verstijfd voor de ingang staan. Hij keek nijdig naar die deur, gaf er een trap tegenaan, en toen nog een. De terrastafeltjes waren opgestapeld en met een touw vastgebonden, alsof er iemand op het idee zou komen om ze te jatten. Op de grond lagen verfrommelde sigarettenpakjes.

Luca, de kleine, liep om het gebouw heen en inspecteerde de achterkant.

‘Niks, ze zijn echt gesloten.’

‘Kom, we gaan,’ zei Andrea.

Hij was kalm. Zijn ogen waren onverstoorbaar en doorboorden de duisternis.

‘Waarnaartoe?’

De vraag werd meteen weer opgeslokt door het donker.

Sebastiano was nerveus, hij keek Andrea uitdagend aan, alsof hij een antwoord van hem verwachtte. Luca haalde zijn mobiel uit zijn zak en begon de namen in zijn contactenlijst door te nemen.

‘Weet ik het,’ zei Andrea. Hij trok de kraag van zijn overhemd recht, stak een Lucky Strike op. Hij was een echte dorpsjongen, hij voelde zich nooit op zijn gemak in de cafés van de grote stad. Dan liever deze bergstreek die al decennia lang steeds verder ontvolkt raakte, hier voelde hij zich tenminste geen buitenstaander.

Hij draaide zich om en keek omhoog naar dat schijnsel dat nog steeds tussen de Valle Cervo en de Valle Mosso te zien was, vervagend in de vochtige avondlucht. Met een knikje wees hij ernaar. De anderen staarden hem weifelend aan, toen stapten ze weer in de auto.

Sebastiano startte en reed terug door Andorno. Deze keer nam hij een andere weg, de SP105 richting San Giuseppe di Casto. Het schijnsel was nu duidelijker. Het leek dichterbij. Ze zeiden niets, maar ze besloten het licht te volgen. Misschien was het alleen maar een brand, maar ze besloten het evengoed te volgen.

In San Giuseppe bevonden zich een krantenkiosk, een kruidenier, een kerk. Een paar kilometer, toen verdween het weer in de achteruitkijkspiegel. Zo waren alle dorpjes daar in de omgeving: uitgestorven, met gesloten luiken en gedoofde neonborden. Maar zij hadden nooit overwogen er weg te gaan, integendeel: hun emoties, hun oriëntatiegevoel werden gedicteerd door deze wegen, door deze bergen.

En op sommige avonden, zoals vandaag, spraken ze nauwelijks een woord. Andrea leunde met zijn slaap tegen de rand van het raam en keek naar buiten. Sebastiano reed en genoot van zijn vrijheid, die hij net had teruggekregen na negen maanden elektronisch huisarrest. Heel even maar vroeg hij zich af wat

zijn zootje later als hij groot was van hem zou denken.

Gehucht Golzio. De autoradio was kapot en ze zeiden nog steeds niets. Door het veelvuldige contact met de bossen en de rotsen hadden ze de gewoonte van het zwijgen overgenomen. Luca was nog steeds zijn contactenlijst aan het doornemen, op zoek naar een meisje dat hij kon bellen – een vriendin, wie dan ook –, maar hij kon niet beslissen.

‘Ik vraag me af waar we naartoe gaan,’ zei hij.

Geen reactie. De bossen waren donkere massa’s waar de takken in elkaar verstrikt zaten. Sebastiano vroeg zich nog steeds af of Mathias later zijn verhaal zou geloven, of dat van die trut van een moeder van hem. Andrea dacht intussen aan zijn vader, hij bezwoer zichzelf dat hij nu volwassen genoeg was om hem onverschrokken het hoofd te bieden. Allemaal staarden ze naar de afgronden begraven in het donker, een niemandsland. Kleine dorpjes verschanst tussen de rotsen. Honderd, tweehonderd inwoners.

Ze bleven dat licht daarboven najagen dat geen enkele belofte inhield, inmiddels zo klein dat het net een kaarsvlam leek.

Ze bleven piekeren, en over die verlaten weg rijden, en zich laten opslokken door die kloof van naaldbomen en doornstruiken zonder te weten hoe ze ooit een biljarttafel moesten vinden, een café dat open was, hoe ze iets konden laten gebeuren in die stilte.

Toen, in de fractie van een seconde dat Sebastiano zich omdraaide naar de achterbank om aan Andrea te vragen of hij een sigaret voor hem wilde opsteken, toen Luca zich ook omdraaide om de aansteker op te rapen die Andrea had laten vallen, net in die fractie van een seconde, toen gebeurde er daadwerkelijk iets.

Het sprong razendsnel tevoorschijn uit het struikgewas. Het verscheen ineens op de weg. Maar in plaats van over te steken bleef het stilstaan. Het leefde. Het was enorm. En het verroerde zich niet. Het bleef daar staan, alsof het door een geheimzinnige kracht was versteend.

Twee gele rondjes lichtten op in het donker, weerkaatsten het licht van de koplampen als spiegels, alleen zagen de jongens die niet. En voordat ze het doorhadden, voordat Sebastiano zich eindelijk omdraaide en instinctief op de rem trapte, knalde de Volvo er vol tegenaan.

De klap was enorm. De wrede botsing van een blikken lichaam tegen een ander, nog harder lichaam. De motor sloeg af, de koplampen gingen uit. Luca zat met zijn gezicht tegen de voorruit en het hart in zijn keel, Andrea zat knel tussen de twee voorstoelen. De stilte was nu onmetelijk, als de inktzwarte duisternis waarin ze waren beland. Sebastiano klemde nog steeds het stuur in zijn handen.

Even was er alleen maar paniek en zaten ze alle drie met hun ogen wijd open te hijgen, zonder dat ze tot iets anders in staat waren. Toen beseften ze dat de Volvo daar midden op de weg was gestrand.

‘Godskolere!’ schreeuwde Sebastiano. En hij zocht de anderen met zijn blik.

Ze waren rood aangelopen en hadden zulke hartkloppingen dat het leek alsof ze elkaars hart konden horen bonzen. Ze leefden nog.

‘Wat was dat?’ vroeg Luca.

‘Wat het ook was,’ zei Andrea, ‘het is nog steeds daarbuiten.’

Die simpele constatering was genoeg om te zorgen dat ze doodstil op hun stoel bleven zitten.

‘Denk je dat we iemand hebben doodgereden?’

‘Iemand?’

Ze verstomden, als verlamd bij het idee van de consequenties.

Toen kwam Sebastiano weer bij zijn positieven, hij sloeg met zijn vuist tegen het stuur.

‘Wat lul je nou? Ik ga echt niet nog een keer de bak in.’ Hij probeerde te starten: ‘Hij doet niks...’

Hij boog zich naar voren en tuurde door de voorruit, bezaaid

met dode vliegjes en regendruppels. Hij zag dat de motorkap helemaal in de kreukels zat. Pissnijdig zwaaide hij zijn portier open.

De andere twee stapten ook uit. Het donker wapperde in de wind, tussen de steile hellingen, tussen de bossen, als een levend wezen. Aan de linkerkant was de motorkap onherstelbaar in elkaar gedrukt. Een van de koplampen was kapot. Maar het was lastig te onderscheiden; er was daarboven geen ander licht dan de zwakke maneschijn.

Ze gingen kijken, ook al hoopten ze dat er niets te zien was. Maar er was wel degelijk iets te zien: een paar meter verderop lag midden op de doorgetrokken streep op het asfalt een donkere vlek, die bewoog.

Sebastiano liep er als eerste naartoe, de anderen bleven op afstand. Hij boog zich een stukje voorover en deinsde toen achteruit.

‘Kolere!’

‘Wat is het?’

De weg was verlaten, hun mobiele telefoons hadden geen bereik.

‘Gauw, doe de lichten aan!’ schreeuwde Sebastiano overstuur.

Andrea keek zwijgend toe, als verstijfd door deze nachtelijke scène die volslagen onzinnig was, maar die toch echt gebeurde.

Sebastiano zette steeds een stapje dichterbij en dan weer achteruit, alsof hij maar niet de moed kon vatten om te kijken. Met het zweet in zijn handen draaide Luca de sleutel om in het contact, maar de motor startte niet.

Andrea liep langs Sebastiano heen naar die donkere, logge gestalte daar midden op de provinciale weg. Hij ging op zijn knieën zitten om eens goed kijken, om te ontdekken wie of wat het was, en op dat moment wist Luca de motor aan de praat te krijgen zodat de rechterkoplamp oplichtte, en Andrea even werd verblind.

Op sommige momenten denk je aan niets, weet je niets en ben je niemand.

Op sommige momenten kun je, als je zevenentwintig bent, maar één ding ervaren, het allerbelangrijkste, het echtste van alles. Angst.

Toen Andrea zijn ogen weer opendeed, zag hij onder zich een ontzagwekkende massa, donkerbruin, bloedend. En toen hij uit zijn evenwicht raakte en er per ongeluk met zijn voet tegenaan stootte, slaakte die massa een ijzingwekkende kreet, onmenselijk en menselijk tegelijk, en begon het hele lijf te sidderen.

‘Hij leeft nog...’

Het meisje dat in haar eentje tussen de rijstvelden door reed in een Peugeot 206 cabrio, en dat nu vaart minderde voor de kruising bij Carisio, goed rondkijkend, was op zoek naar een motel waar ze nooit eerder was geweest.

Het zou hier ergens moeten zijn, driehonderd meter voor de tolhokjes van de snelweg, maar het enige wat ze zag was een huis in aanbouw en een rijtje roestige containers.

Ze keerde bij een tankstation, probeerde een zijweg. Het was zo donker dat zelfs iemand die hier vandaan kwam gedesorienteerd zou raken, laat staan zij, die hier nog maar zelden was geweest om de snelweg te nemen.

Toen zag ze een knipperende pijl die iets aanwees in de nacht, met daaronder het woord NEVADA waaraan twee letters ontbraken. Nu kon het niet meer misgaan. Ze gaf gas en voelde de banden over het wegdek slippen, maar ze had te veel haast om voorzichtig te rijden.

Nevada bevond zich aan de andere kant van de oceaan, het was de staat van de neonlichten en de casino's die ze op tv had gezien. Hier daarentegen, langs de bestuurlijke grens tussen de provincies Biella en Vercelli, was Nevada een eenzaam gebouwtje van vier verdiepingen met alle rolluiken omlaag. En verder niets.

Ze reed het parkeerterrein op. Zwermen vliegjes botsten tegen de zwakke lampen van de lantaarnpalen. Ze parkeerde en zette

de radio uit, waar net op dat moment 'Someone Like You' van Adele uit klonk. Haar favoriete nummer, het nummer dat ze ooit in een live-uitzending voor miljoenen tv-kijkers zou opdragen aan hem, en aan hem alleen.

Toen ze uitstapte merkte ze dat ze het koud had. Ze had niet veel kleren aan. Ze probeerde wat sneller te lopen, maar haar hoge hakken zakten weg in het grind, ze kon zo echt niet rennen.

Hopelijk was hij niet alweer weggegaan. Ze zag op haar horloge dat het al acht uur was geweest. Hopelijk had hij wel op haar gewacht, en dan nog had ze niet veel tijd om hem over te halen, of beter gezegd hem te dwingen om met haar mee te gaan.

Over minder dan een uur begon het Pop Gala, veertig kilometer hiervandaan, en ze wilde per se dat hij voor het podium zou staan om voor haar te applaudiseren. Vanavond in elk geval wel.

Ze gooide de deur open en liep de hal in. Van achter de receptie stonden de bewaker en twee buitenlanders haar verbluft aan te staren, alsof ze een geestverschijning was. Maar zij keek niemand aan, stelde geen vragen. Ze liep instinctief de gang aan de linkerkant in. De vloerbedekking was versleten en vuil, het behang verschoten.

Ze daalde een paar treetjes af, er hing een bedompte geur van schimmel, van vuil wasgoed, en ze weigerde zich af te vragen wat voor man zijn toevlucht zou nemen tot een motel waar je voor een uur een kamer kon nemen, vlak bij de oprit naar de snelweg. Toen kwam ze uit in een zwakverlicht zaaltje, en haar hart sloeg over.

Alle tafels waren leeg, op eentje na. En daar zat hij.

Hij was in gezelschap van een vrouw naar wie ze niet eens wilde kijken. Hij nipte aan een drankje en zat glimlachend te fluisteren. Glad geschoren, goed gekleed in zijn antracietkleurige pak, knapper dan wie ook.

Ook al zag hij er niet uit alsof hij reikhalzend op iemand zat te wachten, ook al had hij haar nog niet opgemerkt terwijl ze daar

op de onderste tree van het trapje naar hem stond te kijken, en ook al hield hij de hand vast van dat meisje dat wel twintig jaar jonger was dan hij, zij werd evengoed overspoeld door een plotselinge, schaamteloze blijdschap.

Ze rende het zaaltje door, terwijl haar tas tegen de stoelen en de tafels knalde. Ze wierp zich om zijn hals, klom bijna in hem.

Het was al meer dan zes maanden geleden dat ze hem gezien had.

‘Papa!’ riep ze.

En Raimondo Bellezza glimlachte, hij klemde haar in zijn brede armen. ‘Schat, je hebt het gered...’

Zijn metgezellin stak haar hand uit en stelde zich voor. Maar zij nam haar hand niet aan, keurde haar geen blik waardig.

‘Hoe lang blijf je?’ vroeg ze hem meteen.

‘O, zo’n twintig, vijfentwintig minuten...’

‘Wat, hoezo?! Je komt toch wel naar me luisteren als ik moet zingen? Het begint om negen uur... Alsjeblieft!’

Raimondo trok de knoop van zijn zijden stropdas recht. Hij droeg een gouden ring om zijn linkerpink met in het midden een topaas.

‘Je weet dat ik niet kan, we moeten meteen weer door... Maar we hebben wel op je gewacht, goed hè?’

Ze duwde haar gezicht in de vouwen van zijn jasje, verschanste zich tegen zijn borst. Ze was net als toen ze klein was bij hem op schoot gekropen en ze maakte geen aanstalten om zich van hem los te maken; intussen aaide hij haar lachend over haar bol, vrolijk, beminnelijk, als een man die alleen de mooie kant van het leven kent.

‘Wat wil jij?’ vroeg hij om haar af te leiden. ‘Een prosecco, heb je daar zin in?’

Zijn vriendin, die misschien nog jonger was dan zijzelf en die heel lange, scherpe, in fuchsiakleur gelakte nagels had, zat zwijgend toe te kijken, zichtbaar geïrriteerd.

‘Een Negroni dan? Wat wil je? Doe nou niet zo flauw, kom op...’ drong haar vader aan. ‘Champagne? Wil je champagne?’

‘Ja...’ mompelde ze.

‘Ik wist het wel.’ Raimondo knipoogde naar zijn vriendin. ‘Mijn dochter heeft altijd een dure smaak gehad, wat dacht je? Dat heeft ze van mij... Pardon! Drie glazen Dom Pérignon, als-tublieft!’ riep hij naar de ober die net binnenkwam.

‘We hebben geen Dom Pérignon.’

‘Doe dan maar wat anders, als het maar Frans is.’

Raimondo bleef het hoofd van zijn dochter aaien.

‘Je komt nooit naar mijn concerten...’ mopperde ze, en ze keek pruilend naar hem op. Ze wilde hem een schuldgevoel bezorgen, maar dat lukte niet.

‘Schat, je weet toch dat papa het altijd heel druk heeft...’

Ze stond op van zijn schoot en ging tegenover hem zitten. ‘Het is zondagavond! Wat heb je nu dan te doen?’

Raimondo Bellezza rook naar sigaar en eau de toilette. Hij had net zulke blauwe ogen als Paul Newman en dezelfde gelaatstrekken als zijn dochter.

‘Je wordt steeds mooier, weet je dat?’

‘Dat weet ik. Zeg op, waar moet je vanavond naartoe?’

Raimondo’s nieuwe vlam had zich inmiddels volledig teruggetrokken en was verdiept in een spelletje op haar mobiel, dat allerlei geluidjes maakte.

‘We moeten voor elf uur in Monte Carlo zijn, dat is nog driehonderd kilometer. Maar de volgende keer...’

Er zou geen volgende keer komen, dat wist ze maar al te goed.

Ze keek haar vader aan, en in dat gezicht zag ze de wereld weerspiegeld die zij al van kinds af aan najoeg, sinds de tijd dat hij dagen- of soms wel wekenlang weg was, en zij moest huilen omdat ze met hem mee wilde. Ze zag het leven waarover ze fantaseerde, het leven dat altijd alleen maar elders kon zijn, een elders dat nu eens de plaatsnaam Campione d’Italia had, dan weer Saint-Vincent of Monte Carlo.

Sinds Raimondo definitief het huis had verlaten en haar daar had laten zitten met haar moeder, was ze altijd blijven verlangen naar dat leven dat ze zich voorstelde als een aaneenschakeling van merkkleding, nachten zonder sluitingstijd en luxehotels. En ook al had hij er altijd stipt voor gezorgd dat ze haar maandtoelage kreeg, en bloemen voor Valentijnsdag, gelukwensen voor Internationale Vrouwendag, en honderden ansichtkaarten uit al die plaatsen aan de Rivièra en de Côte d'Azur waar hij kwam, hij had haar altijd in de steek gelaten.

In gedachten scandeerde ze langzaam de plaatsnaam Monte-Carlo. Die naam stond voor alles wat haar was ontzegd, alles wat hij van haar had afgepakt: de verjaardagen met hem, de uitstapjes, zijn applaus bij concerten. En haar haat tegen hem laaide weer op.

‘Maar ik heb wel speciaal een omweg gemaakt om jou te kunnen zien, hè?’

Ze staarde hem onbewogen aan.

‘Ik snap niet hoe jij het hier volhoudt, *lieffe*, het is maar goed dat je binnenkort werk krijgt... trouwens, wanneer begint dat programma? Elke keer dat ik weer eens hier in de buurt kom is het nog erger, hè, Nadia? Het lijkt wel een niemandsland, het lijkt potdomme wel het Wilde Westen!’ En hij lachte.

Die prachtige, stralende zakenmanslach. Zijn krijtstreep pak, zijn blauwe overhemd, zijn das van paarse zijde.

‘Waarom neem je mij de volgende keer niet mee naar Monte Carlo? Waarom kom je me niet ophalen en neem je *mij* niet mee in plaats van de zoveelste kuthoer?’

Raimondo zette grote ogen op en Nadia wilde net haar mond opendoen om haar leeftijdgenote van repliek te dienen: *Wat, wie noem jij hier een kuthoer?*, maar toen kwam de ober eraan met zijn dienblad.

De stilte was om te snijden, Raimondo zag dat zijn dochter hem vol wrok aankeek, maar hij wist zich er altijd weer uit te

redden, hij wist problemen altijd meesterlijk te omzeilen.

‘Proost!’ riep hij terwijl hij een plastic champagneflûte ophief. ‘Op het komende succes van mijn dochter! Want jij gaat het maken, schat, jij wordt de ster van...’ hij kuchte omdat hij niet op de naam kon komen, ‘dat programma. En dan ben jij degene die mij mee op sleeptouw neemt!’ Hij knipoogde. ‘Laat zien wie je bent, wees slimmer dan de rest. En denk erom, altijd lef hebben.’

Ze proostten. Hij behandelde haar als een kind, en zij deed er alles aan om zo behandeld te worden. Op haar tweeëntwintigste probeerde ze nog genoegdoening te krijgen voor wat ze in haar kindertijd tekort was gekomen.

Ze begon een heel verhaal. Ze probeerde te vertellen over het programma waaraan ze ging deelnemen, waarbij ze de verwachte kijkcijfers zo veel mogelijk opblies, namen van gasten verzon, ze haalde zelfs de beroemde tv-presentatoren Piero Chiambretti en Simona Ventura erbij om indruk te maken op haar vader, om hem ervan te overtuigen dat zij nu echt in zijn voetspoor trad. En hij luisterde naar haar, hij aaide haar, hij keek stiekem op zijn horloge en wierp veelbetekenende blikken naar die stomme griet van hem, die nu weer *Bubble Gun* zat te spelen.

‘Lef, denk erom. Altijd lef hebben! Ik sla niet één uitzending over, voor geen goud, dat garandeer ik je... en als je raad nodig hebt, een advies, ik sta dag en nacht voor je klaar.’

Toen, nog voordat zij haar flûte leeg had, stonden haar vader en die indringster ineens op met de mededeling dat de tijd begon te dringen. Zij omhelsde hem keer op keer, bedelend om die twintig, dertig tellen extra om hem nog een kusje te kunnen geven.

Het was geen vergelijk tussen haar moeder en haar vader, dat snapte ze best. Ze wist waarom hij hen op die manier had gedumpt, ook al wilde ze er niet aan terugdenken. Ze wist dat haar moeder een loser was, en hij juist niet. Hij had haar op de belangrijke momenten altijd aan haar lot overgelaten, en daarom haatte

ze hem, verachtte ze hem, maar tegelijkertijd hield ze krankzinnig veel van hem. Misschien zou ze hem nooit vergeven, maar nu zou ze haar ziel willen verkopen om nog tien minuutjes bij hem te kunnen zijn, en hem over te halen naar haar te komen kijken, voor haar te komen klappen bij het Pop Gala, en dan na afloop met haar uit eten te gaan. Alleen zij met z'n tweetjes.

Maar in plaats daarvan liep haar vader nu weg met die Nadia, en zij volgde hen tegen haar zin naar het parkeerterrein. Ze zag hen in de auto stappen, de portieren dichtslaan. Terwijl hij optrok, zei hij door het raampje nog iets wat ze niet verstond. Ze zag hen weggrijden. In een schitterende zwarte Maserati waarvan zij nooit had kunnen bedenken dat het een huurauto was. En ook al had iemand dat tegen haar gezegd: *Hoor eens, je vader huurt die auto's alleen maar als hij indruk wil maken*, dan had ze het niet geloofd.

'Bel me, oké?' riep ze. 'Stuur even een berichtje als je daar bent!'

Maar hij was al ver weg, hij kon haar niet horen. En die blonde meid van een meter vijfenzeventig, met de woeste schoonheid van een orkaan waardoor alle mannen aan haar voeten lagen, die stond daar nu met tranen in haar ogen en haar armen slap langs haar lichaam op een parkeerterrein van grind.

Terneergeslagen liep ze naar haar tweedehands Peugeot 206. Ze deed het portier open en bleef besluiteloos staan, haar blik verloren in de duisternis tussen de lichtvlekken van de lantaarnpalen.

Het kon haar nu niets meer schelen of ze te laat zou komen bij het Pop Gala. Ze konden toch niet zonder haar beginnen. Ze staarde naar de tolhokjes in de verte. Ze zag hoe de slagboom omhoogging, de Maserati doorliet en meteen weer zakte.

Daarachter lag de vlakke en verspreidden zich de grote aderen van asfalt naar Milaan, naar Rome, naar elke plek op de wereld die de moeite waard was om naartoe te gaan.

En aan deze kant was het niets. Het niemandsland. Een trosje

straatlantaarns, een zwak schijnsel ergens in het noordwesten. En daar achter de provinciehoofdstad verrezen de bergen.

Vanaf deze plek kon ze in het donker het silhouet van de berg-ruggen zien. Dat was Oropa met het heiligdom, daar was Piedicavallo, en daar, meer naar rechts, had je Camandona; daar moest zij naartoe, het was niet meer dan een puntje midden in de bossen.

Een muur van graniet, zonder toekomst, zonder geschiedenis. Vanaf motel Nevada kon ze de hele bergketen in één blik vangen. Dat was de rand, de grens.

Alleen lag daarachter niets.

Overal lag bloed. Bloed op het asfalt, bloed op de buik, bloed op de snuit, zelfs bloedsporen op het gewei.

Andrea boog zich over die reusachtige massa heen die weerloos lag te spartelen, met zijn poten trapte, alsof hij wilde opstaan en wegrennen.

Luca kwam erbij, sloeg een hand voor zijn mond. Nee, het was geen mens, maar het sperde zijn ogen open alsof het wel een mens was. En zijn blik zonder taal was er een van pure doodsangst.

Sebastiano was op zijn knieën op het asfalt blijven zitten en langzaam begon het tot hem door te dringen. Toen gaf hij zichzelf een klap in zijn gezicht.

‘Beseffen jullie het eigenlijk wel?’ schreeuwde hij, en hij kwam overeind.

Hij staaarde naar de gedeukte motorkap verderop en daarna weer naar het kermende beest.

‘Fuck man, die bak is het enige wat ik heb!’

Hij schopte tegen het beest aan, dat ervan schokte.

De motor van de Volvo sputterde klaaglijk, maar slaagde er niet in het onophoudelijke, doffe gereutel van het dier te overstemmen.

‘Zet die motor af,’ riep Sebastiano tegen Luca.